

Coelho eròtic

L'escriptor brasiler
Paulo Coelho,
campió del 'best-seller'
de la 'new age',
acaba de publicar
'Onze minutos',
la seva darrera
novel·la, en què
una prostituta de
Sertao, al nord-est
del país, descobreix
el sentit de la vida
a través del sexe.

Paolo Coelho és un home prudent. Teoritza sobre l'ètica del risc, però beu aigua de Lourdes i no s'aventura amb preguntes arriscades; és del tipus que pregunta a l'interlocutor arribat de lluny si li ha agradat la seva darrera novel·la, *Onze minutos*. Li basten i no li sobren els 150 milions de lectors dispersos per tot el Planeta, com ell mateix recorda amb descurança, entre una galàxia i l'altra, mentre es fa un massatge a la dent adolorida en el vestíbul de l'hotel Henry IV a Tarbes, al sud de França. Aquí és on el mestre es refugia quan vol recuperar les energies i les vibracions perdudes, tot el tel·lúric *prêt-à-porter* de l'ànima. Un ordinador portàtil a tall de bandolera, cinc camises i tres parells de sabates. Es mou en l'espai amb l'agilitat d'un pelegrí inspirat. De Tarbes a Canes, entre la Gruta de les Verges i la Croisette, Bernadette i Nicole Kidman, síntesi perfecta de les seves aptituds sacres i mundanes.

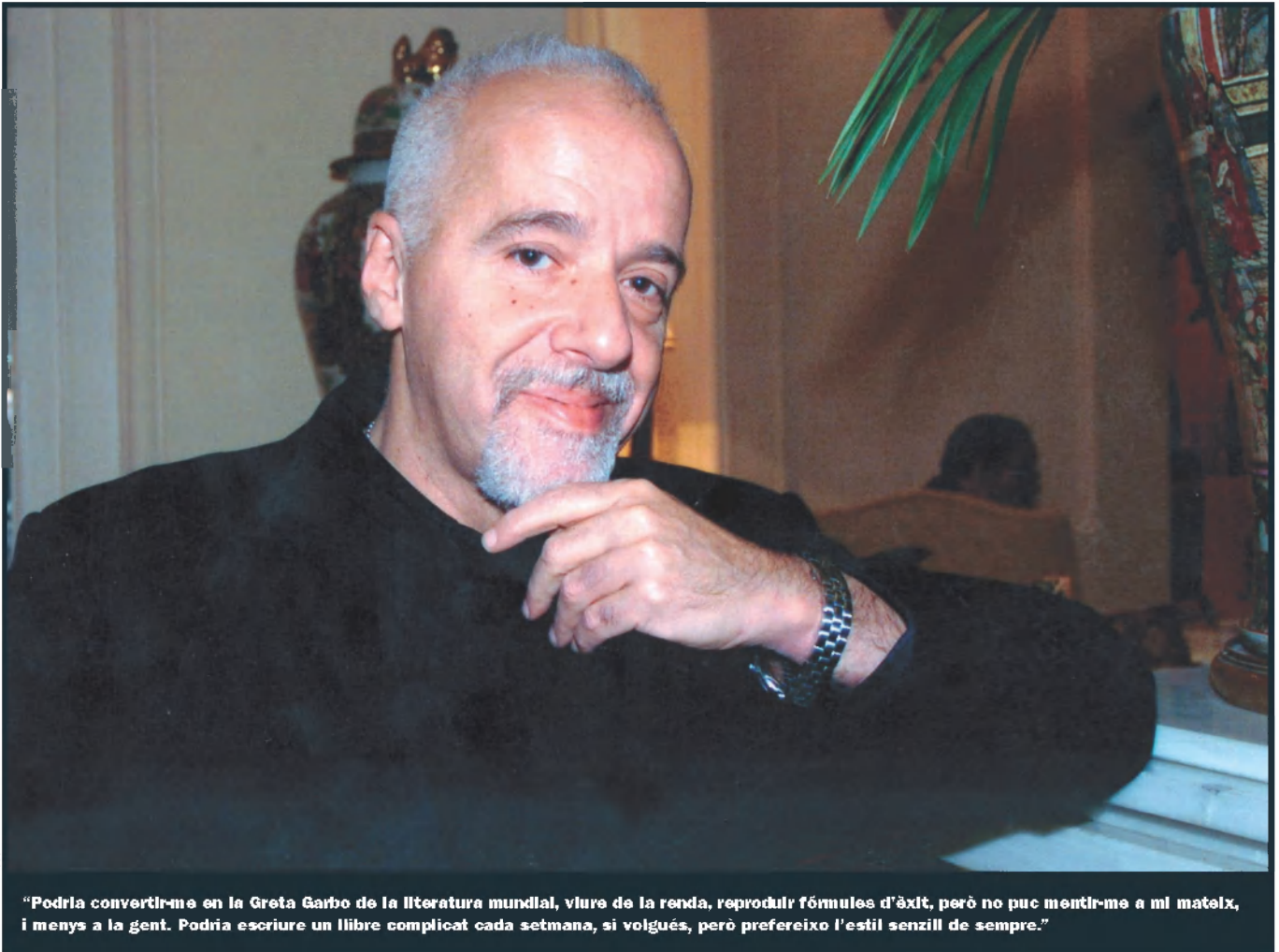
El guerrer de la llum s'acaba d'estellar una dent mentre tirava amb l'arc en el bosc de Tarbes. La dona, per devoció, s'ha provocat un accés i els dos han acabat a mans d'un dentista local, la qual cosa és sempre millor que acabar a mans d'un dels molts vanitosos crítics paulistes, que van pertot arreu llançant infàmies i afirmant que l'èxit de Coelho seria una prova de la no existència de Déu. Coelho escolta només el seu guru holandès. No l'afecten els detractors, i desemmascara els incidents del trajecte: són senyals de l'univers simbòlic. Com la seva caiguda mentre pujava la Gran Muralla a la Xina, que una mèdiom francesa li havia

vaticinat com a advertència perquè no publicés cap llibre l'any 2002.

El talent de Coelho radica en el fet de donar a la gent allò que la gent vol. De fet, seria genial si no sentís la necessitat de pavimentar-ho tot amb la seva pacotilla de supermercat esotèric. Està en contra de la globalització, però és un as en l'art de fer globals els lectors amb les seves fórmules, des de les Filipines fins a Mèxic. Brodar una fórmula és més important que brodar un deliri privat. Com a promotor d'ell mateix és un mag. Com a carioca solar no li fa fretura esdevenir invisible per augmentar les vendes, com aquests malalts de Salinger i Pynchon. També sap jugar molt bé la carta de la humilitat. Es commou quan parla d'*Onze minutos*, sobretot en pensar que ja és capdavanter en les llistes de venda del seu país.

Mètode zen. Coelho s'entrena amb l'arc tots els dies, en els boscos i també en les habitacions dels hotels. "Sense fletxa, és clar", afirma amb rialles; "El tir amb arc és una meditació activa. És la síntesi del que jo anomeno l'ètica del risc. En primer lloc va l'acte, després, el pensament."

La protagonista de la seva nova novel·la és Maria, una noia de Sertao, al nord-est més pobre del Brasil, la qual de sobte s'ha vist exercint la prostitució a Ginebra. En el brut desert del sexe de pagament aprèn a conèixer el seu cos i la seva necessitat d'estima. Una mena d'iniciació que passa, en ordre d'aparició, del primer orgasme clitoridi al sexe sadomasoquista, amb el fuet i les manilles inclosos, al descobriment del punt G i a l'apoteosi final de l'Amor, en

“Podria convertir-me en la Greta Garbo de la literatura mundial, viure de la renda, reproduir fórmules d'èxit, però no puc mentir-me a mi mateix, i menys a la gent. Podria escriure un llibre complicat cada setmana, si volgués, però prefereixo l'estil senzill de sempre.”

majúscules. Tot plegat, explicat amb un pedant estil verbal propi dels carrabiniers, que revaloren els contes de les dones gentils de Lawrence quan practiquen sexe dur amb els llenyataires.

Parlem, doncs, amb l'escriptor:

—Maria treballa amb el sexe, però no en sap gens.

—**Maria és un personatge real, avui dia casada i amb dues filles. Però la meua Maria és una barreja de moltes dones, brasileres, colombianes, iugoslaves, russes... i també de molts homes. La seva història és universal. Fa poc he rebut un correu electrònic d'una prostituta que em dona les gràcies, commoguda, perquè se sent identificada amb la història de Maria. *Onze minutos* conta com el sexe pot esdevenir un camí de coneixement.**

—Una sospita fundada: Ralf, el pintor carismàtic, erudit, del qual s'enamora

Maria, és un *alter ego* de Paulo Coelho? Maria existeix per primera vegada quan Ralf la mira.

—**Exactament això. Ralf és l'artista que tendeix a veure allà on els altres no veuen. És el catalitzador que crea un pont entre cultures diferents, entre allò visible i allò invisible. Gràcies a la provocació de l'artista, no estàs mai sol. Així han actuat sobre mi Henry Miller, Blake i Borges.**

—Onze minuts és el temps que Maria dedica als seus clients...

—**Onze, com les lletres que tenen el meu nom i el meu cognom junts. Per escriure sobre el vessant sacre del sexe era necessari entendre per què ha estat profanat. *Onze minutos* ofereix el sentit d'aquesta profanació. Jo també he vist que en algun moment he abusat del sexe i després he sentit repulsió, abans de redescobrir-lo.**

—Paulo Coelho és una empresa que factura grans quantitats; tanmateix els crítics continuen molestant-la. L'acusen d'escriure llibres lletjos i consoladors. Per què?

—***Onze minutos* no és un llibre consolador. Conta una història dura, sincera, sense mitges tintes. La veritat és que, des de fa anys, els meus crítics s'esforcen per explicar allò inexplicable. Jo havia d'haver estat un fenomen ocasional, i en canvi he superat rècords l'any 2000, he guanyat premis i formo part d'acadèmies literàries. Podria convertir-me en la Greta Garbo de la literatura mundial, viure de la renda, reproduir fórmules d'èxit, però no puc mentir-me a mi mateix, i menys a la gent. Podria escriure un llibre complicat cada setmana, si volgués, però prefereixo l'estil senzill de sempre. Vull que cada llibre representi un risc per**

Tots els números de Paulo Coelho

1947: Any de naixement de Paulo Coelho.

39 anys: Quan publica *El pelegrí de Compostel·la*, la seva primera novel·la.

55 milions: Les còpies venudes des del 1987, traduïdes a 56 llengües.

Paulo Coelho és un dels cinc autors més venuts arreu del món.

150 milions: Els lectors distribuïts per 156 països.

300: Els correus electrònics que rep de mitjana tots els dies.

1995: Surt al carrer, a Itàlia, *L'alchimista*, el seu primer *best-seller* mundial.

1999: El Govern francès li concedeix la Legió d'Honor.

2001: Li atorguen el premi Bambi, prestigiós reconeixement literari alemany.

2002: Entra a formar part de l'Acadèmia Brasileira de les Lletres.

a mi. L'home que no se la juga és un cadàver i jo vull morir viu.

—Qui és el seu primer lector?

—**La meva dona Cristiana. Esperava la seva opinió sobre *Onze minuts* amb l'ai al cor. Era a Anglaterra.**

Quan em va telefonar per dir-me que l'havia trobat extraordinari, em vaig sentir alliberat. Sempre és una crítica sincera. Per exemple, a ella, no li va agradar *L'alchimista*.

—En la novel·la, hi ha una descripció acurada de com es manipula un clítoris, el descobriment del qual vostè l'atribueix a dos italians.

—**Sí. Es tracta de Colombo i Falopio. He fet broma sobre el mite de l'home italià. Volia reflectir els falsos models i les seves frustracions, que jauen en el fons de la nostra vida sexual. El mite de la virilitat, la necessitat d'enganyar la parella. Freud ja**

associava la frigidesa a la manca d'orgasme vaginal. Un gran error.

—Pinochet, D'Alema, Madonna o Sinead O'Connor, Julia Roberts i la dependenta de la botiga o el beduí al desert llibi. El seu lector és universal...

—**La història de Pinochet és una il·lació de *The Guardian*, basada en una fotografia on ell apareixia a Londres amb una llibreria darrere i un llibre meu en primer pla. Si em coneix, Pinochet, sabrà que jo he estat torturat per un règim semblant al seu, al Brasil. Respecte a la resta, els meus lectors es troben tant a la dreta com a l'esquerra. És la prova de la universalitat de les meves històries. El secret? Quan m'assec per escriure he de tenir la innocència de la primera vegada. Si penso en el lector noruec, japonès o italià em quedo paralytitzat.**

Giancarlo Dotto

© *L'Espresso*—EL TEMPS

Traducció: Yolanda Guirao Sánchez

el proper 5 de setembre de 2003

Inauguració de la Casa de la Generalitat a Perpinyà

"La Generalitat de Catalunya torna a ser present a Perpinyà, després de tres segles d'absència. Amb l'obertura d'aquesta nova seu, volem consolidar la nostra relació amb les diferents institucions de la Catalunya Nord, ser més a prop de tots aquells projectes en els quals participem, i en definitiva integrar-nos en la societat nordcatalana com una institució més, al servei del ciutadà."

Generalitat de Catalunya